

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **O. R.**, bytem N. M. 737, zast. Mgr. Martinem Peškem, advokátem se sídlem Kozinova 36/1, Šumperk, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2012, č. j. KUOK 71424/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce včas podanou žalobou napadl v záhlaví citované rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 12. 6. 2012, č. j. DOP 298/2012. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kterého se žalobce měl dopustit tím, že dne 21. 3. 2012 v 7:37 hodin v obci Šumperk na ulici Lidické řídil vozidlo Volkswagen Passat, registrační

značky X, kdy při kontrole bylo zjištěno, že pravé přední boční sklo má propustnost 19 % + 2 % (19,38 %) a levé přední boční sklo má propustnost 19,2 % + 2 % (19,58 %), tedy jsou zatemněná pod zákonem stanovenou mez a jejich propustnost je tak nižší než stanovených 70 %. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč.

[2] Žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgán I. stupně dovedl vinu, tj. spáchání přestupku žalobcem, důkazy, které jsou nezákonné, neboť byly získány způsobem odporujícím právnímu řádu, resp. způsobem, který nemá oporu v právním řádu, příp. při získávání tohoto důkazu mohla být překročena pravomoc veřejného činitele, a dále spočívající v tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce nabyl vlastnické právo k předmětnému vozidlu dne 12. 6. 2012 s tím, že vozidlo bylo na pravidelné technické prohlídce dne 11. 6. 2012, tedy před nabytím vlastnického práva, a při této prohlídce byla schválena jeho technická způsobilost. Žalobce byl uznán vinným z přestupku, který měl spáchat dne 21. 3. 2012. V daném případě je podle žalobce *„nutné vycházet z platného právního přístupu, podle kterého je technický stav vozidel posuzován vždy podle předpisů, které se vztahovaly na vozidlo v době schválení jeho technické způsobilosti a dále jen podle těch ustanovení vnitřních předpisů, které měly retroaktivní působení (například dovybavení vozidla zadními svítilnami se světlem do mlhy, tachografy, deskami zadního značení ap. – viz např. instrukce Ministerstva dopravy pro STK č. 1/2002 ze dne 28. 1. 2002)“*. Shora uvedený faktický stav o technické způsobilosti předmětného vozidla je tedy nutné brát jako platnou právní premisu, pokud nebude prokázán legálním způsobem opak. Je nesporné, že stanice technické kontroly měly poskytovat službu měření propustnosti autoskel už od května letošního roku. Ministerstvo lhůtu pro povinné kontroly autoskel na STK prodloužila až na leden 2014. Zůstává tedy nespornou skutečností, že ke dni 21. 3. 2012, tedy ke dni údajného spáchání přestupku žalobcem, nebylo možné jakýmkoliv způsobem provést měření propustnosti autoskel, neboť Ministerstvo dopravy v té době neurčilo stanicím technické kontroly, jaké přístroje by měly nakoupit. V této souvislosti tedy nelze namítat, že „neznalost zákona neomlouvá“, neboť pokud žalobce v daném případě zákonnou úpravu znal, neměl možnost zjistit, zda jeho vozidlo vyhovuje jejím podmínkám. Vzhledem k tomu, že jak Ministerstvo dopravy, tak Policie ČR jsou si vědomy, že se jedná o nejjednodušší problematiku, pořádala jednotlivá Krajská ředitelství Policie ČR preventivní akce s cílem kontrolního měření propustnosti skel na vozidlech, kdy měli možnost řidiči zjistit bez jakýchkoliv sankcí a zdarma hodnotu propustnosti skel u svých vozidel. Taková preventivní akce však byla v Olomouckém kraji pořádána až dne 28. 3. 2012, tedy po datu údajného spáchání přestupku žalobcem. Tato situace však trvá i v dnešních dnech, kdy ani jedna ze stanic technické kontroly v Olomouckém kraji nenabízí měření propustnosti autoskel. Vzhledem k tomu, že Policie ČR má jasnou povědomost o tom, že řidiči nemají možnost si propustnost autoskla nechat změřit, a to ani za poplatek, a přesto řidiče sankcionují, jedná se ze strany Policie ČR o šikanózní výkon práva, tedy v rozporu s § 3 odst. 1 občanského zákoníku. Shora uvedený stav je zcela schizofrenní, neboť předmětné vozidlo má platné osvědčení o technické způsobilosti, předmětná

autoskla mají schvalovací značku ATEST 8SDxxxx a neexistuje legální možnost zjistit bez sankce, zda propustnost autoskel vyhovuje platné právní úpravě či nikoliv. Není tajemstvím, že samotná Policie ČR musela na některých svých služebních vozidlech odstranit tmavé fólie, protože rovněž nesplňovaly předepsané parametry. Toto jim však bylo umožněno bez jakékoliv sankce, naproti tomu žalobce, který mj. spáchal přestupek v dopravě naposledy v roce 2009, byl sankcionován bez pardonu a bez možnosti jakkoliv odstranit údajný protiprávní stav. Tímto přístupem tedy nebyla naplněna základní právní zásada „rovnosti před zákonem“ a „zásada právní jistoty“. Prvostupňový správní orgán dovodil vinu žalobce z protokolu o měření propustnosti autoskel a na základě fotodokumentace na CD, ze které je patrný průběh předmětného měření. Tento důkaz byl získán dle tvrzení prvostupňového orgánu certifikovaným a ověřeným měřidlem WTM typu Pocket Detective 2.1. Tato premisa však není platná, neboť certifikace a ověření jakéhokoliv měřidla provádí výhradně Český metrologický institut, který je nadán touto pravomocí podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Do dnešního dne nebyla ze strany Ministerstva dopravy vydána žádná metodika, která by stanovila postup měření propustnosti autoskel. Měřidlo použité k měření propustnosti autoskla v daném případě procesem schválení, kalibrací a ověřením neprošlo a tedy nebylo způsobilé k předmětnému měření, a tedy důkaz získaný tímto způsobem je nutno považovat za nezákonný. Současně byl proces měření proveden nahodile a zcela podle libovůle zasahujících policistů. Zákon č. 361/2000 Sb. stanoví v § 5 odst. 1 písm. a), že řidič je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem. Tím je zákon č. 56/2001 Sb., resp. v daném případě § 37 písm. a) tohoto zákona, které stanoví, že silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K tomu dále stanoví vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti v § 36 odst. 3 písm. b) ve spojení s odst. 1, že jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí. Závadu podle odst. 1 v zasklení vozidla je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Oba správní orgány pak bez jakéhokoliv dokazování konstatovaly, že se nejednalo o nouzové dojetí tak, jak jej předpokládá shora uvedené ustanovení vyhlášky, i když této skutečnosti nasvědčoval zejména postup zasahujících policistů, kteří podle § 180 a odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu mohou řidiči zakázat další jízdu, pokud je vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že tak neučinili, lze se právem domnívat, že vozidlo neohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích bezprostředně tak, jak stanoví shora uvedené ustanovení ve spojení s § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. a tedy žalobce se nemohl dopustit předmětného přestupku. Prvostupňový správní orgán považuje skutečnost, že žalobce řídil vozidlo se staženými předními bočními okny za úsměvnou, nicméně již nedomyšlí, že právě tento fakt je oním znakem nouzového dojetí. Vzhledem k tomu bylo nezbytné provést výslech zasahujících policistů, kteří by jednoznačně odpověděli na otázku, zda žalobce byl zastaven v režimu nouzového dojetí, resp.

zda byl v tomto režimu ze strany policistů povolen další provoz vozidla, což však ani jeden ze správních orgánů neučinil a nezjistil tak skutkový stav dostatečně, avšak bez dalšího uzavřel k tíži žalobce. Pokud správní orgán při prováděném dokazování vůbec nevzal v potaz shora uvedené, pak nevyhověl účelu § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nesplnil svou povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce navrhl zrušení napadených rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky uvedené v žalobě žalobce uplatnil i ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný ve svém rozhodnutí na uvedené námitky reagoval uvedením obecných zásad při zasklení oken vozidel, včetně smyslu sledovaného zájmu, který tímto dotčen. Podmínky míry zatemnění skel byly zákonodárcem učiněny s ohledem na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích s tím, že jakékoliv dodatečné úpravy provedené v souladu s právní normou musí být na jednotlivých sklech vyznačeny schvalovací značkou, kterou kontrolovaná přední boční skla vozidla žalobce zcela zjevně neměla. Jak z metodické příručky pro provádění silničních technických kontrol užitkových vozidel vyplývá, zatemnění autoskla, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15 až 20 %, a to bez jakékoliv pochybnosti, tj. není nutno provádět optická měření, která byla v případě žalobce nadbytečná (viz kamerový záznam). Skutečnost, že se v daném případě jednalo o závadu ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, pak vychází z vyhlášky č. 341/2002 Sb. Žalobce zcela tendenčně v žalobě hovoří o tom, že správní orgán závadu na vozidle (zatemnění skel) hodnotil jako závadu, která bezprostředně ohrožovala ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, což však není pravdou, neboť žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. a nikoliv z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy že řídil vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Taktéž není pravdou, že na bočních předních sklech vozidla byla schvalovací značka ATEST 8SDxxxx. Toto tvrzení je vyvráceno záznamem na CD pořízeným Policií ČR při silniční kontrole dne 21. 3. 2012. Co se týká neprovedení výsledku zakročujícího policisty správním orgánem, je v pravomoci správního orgánu uvážit, které důkazy provede, s tím, že bude zjištěn skutečný stav věci bez ohledu na skutečnost, zda důkaz prokazuje vinu či nevinu obviněného. V uvedeném případě by výsledek zakročujícího policisty nevnesl do zjištěného stavu věci nic nového, neboť průběh zákroku (kontrola vozidla žalobce) byl zaznamenán kamerou a poté uložen na CD a lze konstatovat, že v daném případě jde o důkaz, který nelze žádným způsobem zpochybnit a je nadbytečné jej doplňovat výpovědí, která by pouze potvrzovala skutečnost zaznamenanou na nosiči. Na základě toho byl žalovaný názoru, že žaloba je nedůvodná a navrhl, aby byla podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

[4] Žalobce v replice uvedl, že obsah vyjádření se zcela tendenčně vyhýbá otázce pořízení a použití důkazu ve formě provedeného měření propustnosti autoskel, který žalobce považuje za nezákonný (tedy absolutně neúčinný), neboť byl získán způsobem odporujícím právnímu řádu, resp. způsobem, který nemá oporu

v právním řádu, příp. při získávání tohoto důkazu mohla být překročena pravomoc veřejného činitele. Žalobce vycházel také z § 51 odst. 1 správního řádu. Pokud žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že tento důkaz byl nadbytečný, tak to nic nemění na skutečnosti, že tento jednak byl proveden, jednak byl podkladem pro vydání příkazu ze strany Městského úřadu Šumperk ze dne 3. 5. 2012. Vzhledem k tomu, že předmětný důkaz byl proveden v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, vyplývá z § 51 odst. 1 správního řádu nepoužitelnost tohoto důkazu jako podkladu rozhodnutí, a to právě pro jeho provedení v rozporu se zákonem.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 3. 2012, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[6] Krajský soud ve vztahu k souzené věci ze správního soudu zjistil z ručně psaného oznámení přestupku, že dne 21. 3. 2012 v 7: 37 hodin v Šumperku na ulici Lidické byl žalobce kontrolován a na jím řízeném vozidle bylo zjištěno na předních bočních sklech dveří zatemnění – fólie. Odborným měřením byly zjištěny tyto hodnoty: pravé přední dveře: 1) 19 %, 2) 18,6 %, 3) 18,8 %, 4) 18,6 %; levé přední dveře: 1) 19,2 %, 2) 19 %, 3) 19,2 %, 4) 19,2 %. Ve svém vyjádření žalobce uvedl: „Nerozumím tomuto.“

[7] Podle elektronicky zapsaného úředního záznamu ze dne 11. 4. 2012 ppap. Jiří Fritsch kontrolou technického stavu vozidla zjistil, že propustnost předního bočního skla zjevně nedosahuje přípustné hodnoty. Z toho důvodu provedl měření propustnosti dle metodiky ke zjišťování propustnosti autoskel levých předních dveří a pravých předních dveří přístrojem WTM typu Pocket Detective 2.1 a zjistil, že vozidlo je technicky nezpůsobilé pro provoz na pozemních komunikacích. K tomu mu žalobce sdělil, že zatemnění skel je v pořádku a v tom problém nevidí, žádnou pokutu platit nebude a nesouhlasí s přestupkem, že to jeho právní zástupce s přehledem vyřeší. Na to policista žalobci sdělil, že pokud nesouhlasí, sepíše „oznámení přestupku“, s čímž žalobce souhlasil. Dále bylo provedeno měření propustnosti skel – viz protokol o měření propustnosti autoskel. Naměřené hodnoty byly při měření zadokumentovány a byl pořízen záznam, který je přiložen ke spisu. Jako výsledná hodnota byla stanovena hodnota u levého předního skla 19,2 % +2 %, tedy 19,584 % a u pravého předního skla 19 % +2 %, tedy 19,38 %. Na předním bočním skle a levém zadním skle nebyly umístěny štítky s atestem. Podle § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. je za závadu na vozidle, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích mj. považováno zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %.

[8] V protokole o měření propustnosti autoskel jsou uvedeny výsledky prvního až čtvrtého měření tak, jak jsou uvedeny v předchozím záznamu. Ve svém vyjádření do tohoto protokolu žalobce uvedl, že nesouhlasí s měřením. Ve správním spise jsou

založeny „Declaration of Conformity“ ze dne 3. 11. 2011, vydaná T-Network Ltd. se sídlem v Budapešti, a „Certificate of Calibration“, vydaná výrobcem Monroe PMP, Inc. Dále je ve spise zařazen kalibrační list č. 12724 Elektrotechnického zkušebního ústavu se sídlem v Praze, vyhotovený pro Policii ČR dne 15. 11. 2011.

[9] Součástí spisu je i kompaktní disk označený jako „*KRPM 40077/PŘ.2012.140906 – zatmavená skla – p. Rudolf*“. Na tomto disku jsou zaznamenány fotografie vozidla žalobce, jednotlivých autoskel a jejich měření a dva videozáznamy autoskel žalobce sed zaměřením na vyznačení atestů.

[10] Příkazem ze dne 3. 5. 2012 byl žalobce Městským úřadem v Šumperku uznán vinným z přestupku uvedeného v úvodu tohoto rozsudku.

[11] Při projednání přestupku dne 5. 6. 2012 bylo provedeno dokazování oznámením přestupku, úředním záznamem Policie ČR ze dne 11. 4. 2012, protokolem o měření propustnosti autoskel, kalibrační list měřicího zařízení a fotodokumentací měření autoskel na kompaktním disku. K tomu zmocněnec žalobce uvedl, že *vozidlo má platnou STK, jak je patrné z videozáznamu, přestože na okénku nebrání ničemu výhled. Protokol obsahuje údaj o bezprostředním prohlášení ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, ke kterému však nedošlo. Okna mají požadovaný atest.*

[12] Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku specifikovaného shora. V odůvodnění Městský úřad Šumperk uvedl, že jednání žalobce bylo prokázáno oznámením přestupku, protokolem o měření propustnosti autoskel, fotodokumentací na kompaktním disku, kde je patrné, že skutečně byly naměřeny hodnoty uvedené v protokolu o měření propustnosti autoskel. Obsah oznámení o přestupku a protokol o měření propustnosti autoskel správní orgán I. stupně vypsál. V těchto důkazních materiálech jsou zaznamenány skutečnosti, které byly zjištěny šetřením samotného správního orgánu a jsou zde zaznamenány skutečnosti, které byly zjištěny policisty Policie ČR, kteří toto zjistili při výkonu služby, kdy prováděli dohled nad silničním provozem. Proto správní orgán hodnotil tato zjištění jako věrohodná a nezkreslená a vycházel z nich při vydání rozhodnutí, jednání měl za prokázané především z oznámení přestupku, z protokolu o měření propustnosti a fotodokumentace. Tímto prokázaným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. ve spojení s § 36 odst. 1 téže vyhlášky. K námitce žalobce, že tomu nerozumí a nesouhlasí s měřením, správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, čemu nerozumí nebo v čem s měřením nesouhlasí, a proto se takové vyjádřeníjevilo správnímu orgánu I. stupně jako zcela účelové, přičemž měření bylo provedeno certifikovaným a ověřeným měřidlem a není tedy pochyb o správnosti měření. K námitce zmocněnce žalobce, že vozidlo prošlo důkladnou kontrolou při STK, správní orgán I. stupně konstatoval, že postupoval podle vyhlášky č. 302/2001 Sb., kdy při pravidelné technické prohlídce STK musí být nesprávné zatmění skel hodnoceno jako vážná závada – typ B, která musí být ve stanovené lhůtě odstraněna a proč to v tomto případě nebylo učiněno, správní orgán I. stupně nemůže hodnotit. Nicméně z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo v době

kontroly mělo boční přední okna zatemněná nad zákonem stanovenou mez. To však neznamená, že tomu tak bylo i při samotné technické prohlídce. Další námitce zmocněnce žalobce, že nedošlo k ohrožení ostatních účastníků silniční tohoto provozu, správní orgán I. stupně uvedl, že ze strany zmocněnce se jedná o subjektivní dojem, protože požadavky na propustnost autoskel byly stanoveny s ohledem na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jestliže v důsledku zatemnění skel řidiči druhých vozidel a chodci nemohou rozpoznat řidiče a ztrácí tak možnost reagovat na jeho chování, jasně je porušeno jedno ze základních pravidel bezpečného provozu, tj. že řidič musí co nejlépe vidět a být viděn. Snižuje se i možnost rozpoznávat a reagovat na dopravní situaci za snížené viditelnosti. K námitce zmocněnce žalobce, že při stažených oknech nic nebrání výhledu, musel správní orgán konstatovat, že tato námitka je přinejmenším úsměvná, protože nelze předpokládat, že by řidič po celou dobu jezdil se staženými okny, aby ostatním účastníkům silničního provozu umožnil např. reagovat na jeho chování a na další okolnosti, jak je shora uvedeno. Ba naopak, v případě zhoršených klimatických podmínek by jízda se stažením bočními okny byla pro samotného řidiče vozidla přinejmenším obtěžující a pravděpodobně by snižovala jeho pozornost na vzniklé situace v silničním provozu. Správní orgán uvedl, že dodatečné úpravy provedené v souladu se schválením ministerstva musí tak být označeny na jednotlivých sklech nálepkou, kde vedle informací o výrobku je i schvalovací značka ATEST 8SDxxxx, což v tomto případě na předních bočních oknech není provedeno – viz videozáznam.

[13] Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve rozvedl obecnou úpravu zasklení vozidel a účel sledovaného zájmu, který je tímto dotčen. Všechny úpravy a opravy zasklení vozidel, které mají za následek snížení světelné propustnosti zasklení, je možné provádět pouze za dodržení podmínek daných předpisem EHK č. 43 (Evropská hospodářská komise), resp. směrnicí 92/22/EHS a musí podle nich být schváleny. Podle těchto technických předpisů nesmí být celková propustnost světla čelního skla nižší než 75 % celková propustnost světla předních bočních skel nižší než 70 %. Tyto požadavky byly stanoveny s ohledem na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jestliže v důsledku zatemnění skel řidiči druhých vozidel a chodci nemohou rozpoznat řidiče a ztrácí tak možnost reagovat na jeho chování, je jasně porušeno jedno ze základních pravidel bezpečného provozu, tj. že řidič musí co nejlépe vidět a být viděn. Snižuje se i možnost rozpoznávat a reagovat na dopravní situaci za snížené viditelnosti. Dodatečné úpravy provedené v souladu se schválením Ministerstva dopravy musí tak být označeny na jednotlivých sklech nálepkou, kde vedle informací o výrobku je i schvalovací značka ATEST 8SDxxxx. V posuzovaném případě však tato naměřených přední bočních sklech nebyla, což vyvrací tvrzení žalobce, že předmětná autoskla mají tuto schvalovací značku. V případě zjištění zneužití a nesprávného použití schvalovací značky či její úplné absence je vždy nutná i kontrola technických parametrů skutečného provedení opravy zasklení. Pro srovnání možno uvést, že při ztemňování v prvovýrobě, např. u vozidel tov. zn. Škoda, je využito maximální povolené hranice, toto limitní zatemnění se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Naopak ztemnění, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15 až 20 % a je nad jakoukoliv pochybnost (tj. není nutno provádět optická měření), že takové ztemnění neodpovídá příslušným předpisům (viz Metodická příručka pro provádění silničních technických

kontrol užitkových vozidel, Centrum služeb pro silniční dopravu, Letenská 24, Praha 9, s odvoláním na stanovisko Ministerstva dopravy, k ztemňování skel vozidel ze dne 31. 1. 2005). Základní závady vozidel ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích jsou uvedeny v § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb., podle kterého je ztemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo odstranění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 % hodnoceno jako závada, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a vozidlo nesmí být s výjimkou nouzového dojetí, užito v provozu na pozemních komunikacích. Policie ČR při silničních kontrolách vozidel postupuje podle tohoto ustanovení. Obdobně se postupuje podle vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, kdy při pravidelné technické prohlídce STK musí být nesprávně ztemněná skla hodnocena jako vážná závada – typ B, která musí být ve stanovené lhůtě odstraněna. Zrcadlové fólie nesmí být také použity na čelním a předních bočních sklech vozidel. Na základě uvedeného a na základě skutečností zjištěných z přestupkového spisu tak, jak bylo zadokumentováno na místě kontroly dotčeného vozidla orgánem Policie ČR, lze dospět k závěru, že na vozidle řízeném žalobcem bylo ztemnění předních bočních skel na propustnost zjevně nižší než 70 %, tedy v daném případě pohybující se pod hranicí 20 %, což s odvoláním na již shora popsáné je zřejmé pouhým okem bez nutnosti optického měření. Tato skutečnost je zřejmá z předložených důkazních prostředků – fotodokumentace, prováděného měření a videozáznamu, z něhož vysoká míra zatemnění oken je vizuálně patrná. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstančního správního orgánu, který vzal za podklad svého rozhodnutí protokol o měření propustnosti oken, fotodokumentaci z jednotlivých provedenými šetřeními a videozáznam vozidla (založené ve spisu na datovém nosiči), dokumentující stav jednotlivých oken, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pořízenými policejním orgánem, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě jeho zjištění, jenž žalobce na místě podepsal, a úřední záznamy dokumentující stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán. Uvedené prokazuje dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupek a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupku, který byl při řízení vozidla policejním orgánem staven, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Jednotlivé výstupy měření propustnosti kontrolovaných oken vozidla pořízených kalibrovaným měřidlem – měřičem propustnosti oken WTM typu Pocket Detective 2.1, výrobního čísla 61167, zadokumentované způsobem i shora již popsáním tak spolehlivě prokazují stav kontrolovaného vozidla. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným, neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným, schváleným měřicím zařízením, doloženým kalibračním a certifikačním listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného tak bylo možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce za dané jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Tudiž důkaz takto získaný, podpořený dalšími podklady dokumentující přestupkové jednání žalobce, jsou beze sporu přesvědčivými a spolehlivě zjištěnými důkazy ve smyslu § 50 a § 51 správního řádu. Tedy postup prvoinstančního správního orgánu v duchu dikce citovaného ustanovení shledal žalovaný správným, když tento provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve

smyslu § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu, na podkladě čehož pak vydal napadené rozhodnutí. Námitka žalobce zpochybňující skutkový stav věci je ke zjištěnému stavu lichá. Neopodstatněná je i námitka, že protokol o měření propustnosti autoskel, který nebyl datován, nelze považovat za důkazní prostředek. Pořízený protokol byl jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, stejně tak jako namítaný úřední záznam, který spolu s dalšími podklady, o něž prvostupňový správní orgán opřel své rozhodnutí, byl hodnocen komplexně a ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady. Proto žalobcem předkládaná absence data vyhotovení zmiňovaného protokolu nemůže mít zásadní dopad na jeho důkazní hodnotu údajů v něm uvedených. Nelze přehlédnout ani fakt, že v předkládaném protokolu v položce „Datum, část, místo měření“, se uvádí „21. 3. 2012 v 7: 37 hodin Šumperk ul. Lidická“. Z uvedeného je tak zcela zřejmé, ke kterému datu se vyhotovení protokolu váže, a to o to více, když je tento žalobcem podepsán v položce „Podpis řidiče“, stejně tak jako „Oznámení přestupku“, které je datováno právě ke dni spáchání přestupku 21. 3. 2012. K žalobcem namítanému, že správní orgán prokazoval spáchání přestupku mj. úředním záznamem, se žalovaný již vyjádřil, a proto se nelze ztotožnit s tvrzením, že k dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoliv tento záznam, s čímž se odkazuje na již výše označený soudní judikát. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že tento judikát (čj. 1 As 96/2008-115) se dotýká zcela odlišného případu, mj. přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, který byl založen na zcela jiných skutkových okolnostech a zjištěních. Dle názoru žalovaného tak nelze žalobcem předkládaný judikát, kterým bylo rozhodováno v konkrétní věci, zcela paušalizovat na ostatní případy, aniž by nebyly vzaty v úvahu další rozhodné okolnosti. Ač již bylo k důkaznímu stavu přihlédnuto i v tomto směru, je nutno opětovně zdůraznit, že úřední záznam byl jedním z podpůrných podkladů k ostatním důkazním prostředkům, které byly ze strany policejního orgánu zajištěny, a to mj. formou videozáznamu a fotografií, které mají zcela jednoznačnou vypovídající hodnotu o stavu, který byl i samotnými kontrolujícími policisty zjištěn. Lze tedy konstatovat, že za daného důkazního stavu by bylo provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů nadbytečné, když na podkladě uvedeného byl zjištěn stav věci, o němž není pochyb. Žalovaný shledal námitku jako nedůvodnou a zdůraznil, že žalobci není vytýkáno, že závada v zasklení vozidla bezprostředně ohrožovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ale byla závadou ve smyslu § 36 odst. 1 s odkazem na § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb., jež nouzové dojetí umožňuje. S ohledem na zjištěný stav a okolnosti spáchání přestupku tak nelze v posuzovaném případě hovořit o nouzovém dojetí, když tato skutečnost nebyla v průběhu řízení uplatněna a zjištěné skutečnosti tomu ani nenasvědčují. Taktéž samotný charakter zjištěné závady spočívající v zatemnění přední boční skla na propustnost zjevně nižší než přípustnou není zjevně závadou přechodného charakteru. Proto i obhajoba žalobce o řízení vozidla se staženými předními bočními okny nemůže za daného stavu obstát. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobce o schizofrenním stavu, kdy šlo ze strany policejního orgánu o šikanózní výkon práva. K jednotlivým bodům, kterými svůj postoj žalobce zdůvodňuje, se žalovaný vyjádřil, a proto shledal i tyto odvolací námitky jako liché. Bez povšimnutí však nelze přejít žalobcem předkládanou skutečnost, že předmětná autoskla mají schvalovací značku ATEST 8SD xxxx, když

na základě zadokumentovaného stavu nebylo označení dotčených autosklo odpovídající značku atestu zjištěno.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 21. 3. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 21. 8. 2012.

[16] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[17] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku 21. 3. 2012, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[18] Podle § 5 odst. 1 písm. a) (hlava II) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

[19] Podle § 36 odst. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku 21. 3. 2012, *jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.*

[20] Podle § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. *závadou podle odstavce 1 v zasklení vozidla je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %.*

[21] Podle § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku 21. 3. 2012, *na pozemních komunikacích lze provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona.*

[22] K dnešnímu dni je podle přílohy č. 7 stav zasklení uveden v položce 3.2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel,

a v době spáchání přestupku (21. 3. 2012) byl stav zasklení uveden v položce 514 (okna – zasklení) – se závažností závady ve stupních A (lehká závada), B (vážná závada) a C (nebezpečná závada).

[23] Uvedená právní úprava navazuje na evropské právo, jmenovitě zejména na Směrnici Rady č. 92/22/EHS ze dne 31. března 1992 o bezpečnostním zasklení a zasklívacích materiálech motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, a Směrnici Rady č. 96/96/ES ze dne 20. prosince 1996 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se technických prohlídek motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, a dále předpis Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 43 – Jednotná ustanovení pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž ve vozidlech (Úřední věstník Evropské unie L 230, Svazek 53, 31. srpna 2010), dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/cs/index.htm>.

[24] Podle § 11 odst. 2 písm. m) vyhlášky č. 302/2001 Sb. *stanice technické kontroly pro osobní a pro užitkové automobily musí být k provádění technické prohlídky vybavena nejméně těmito přístroji a zařízeními: zařízením na měření prostupu světla*. Toto ustanovení je účinné od 1. 1. 2014.

[25] První spornou otázkou je, zda dovodily správní orgány vinu z důkazů, které nebyly získány zákonným způsobem. Tato námitka se podle konkrétních námitek žalobce větví na část, podle které nebyla platná certifikace použitého měřidla, a na část, podle které měření bylo provedeno nahodile a zcela podle libovůle zasahujících policistů.

[26] K námitce vůči certifikátu a ověření měřidla WTM typu Pocket Detective 2.1 soud konstatuje, že toto měřidlo bylo ověřeno Elektrotechnickým zkušebním ústavem, s. p., dne 15. 11. 2011 pro Policii ČR. Elektrotechnický zkušební ústav, s. p., je akreditovaným subjektem Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., což je národní akreditační orgán založený vládou České republiky (srov. <http://www.cia.cz/>, shlédnuto 5. 2. 2014, sekce „Akreditované subjekty“ a sekce „O nás“, příp. webové stránky vlády ČR: www.vlada.cz). Tento státní podnik je také uveden v databázi Českého metrologického institutu „Autorizované, notifikované a uznané nezávislé organizace“ - srov. odkaz z webových stránek Českého metrologického institutu (<http://www.cmi.cz/index.php?lang=1&wdc=111> – dostupné i přes sekci Mapa stránek) na webové stránky Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví <http://www.unmz.cz/urad/autorizovane-subjekty>, shlédnuto 5. 2. 2014. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví v oblasti metrologie autorizuje subjekty k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel a úředního měření v souladu s § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného se podává, že měřidlo použité v souzené věci má provedené ověření v souladu se zákonem, oprávněným subjektem a v době měření bylo toto ověření platné. Žalobce nevzněl žádnou konkrétní námitku, která relevantním způsobem zpochybňuje ověření měřidla. Policisté ani zaměstnanci zkušebního ústavu nemají zájem na tom, aby žalobce (resp. neurčitý okruh osob) poškodili, poskytovali nesprávné informace anebo aby měřidlo bylo nastaveno (je-li to vůbec technicky možné) tak, aby žalobce (resp. další

osoby) poškodil. Žalobce nevznáší žádnou konkrétní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a nijak toto své tvrzení nedokládá. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz). Tato žalobní námitka je nedůvodná.

[27] Námitku nahodilosti a libovůle policistů při měření soud neshledal důvodnou. Žalobce nevyjádřil jasně, v čem má spočívat libovůle a nahodilost. Nahodilost je u namátkových kontrol jejich pojmovým znakem. Libovůli soud v souzené věci neshledal, neboť postup policistů při měření propustnosti autoskel, vyhodnocení výsledků měření a zaznamenání celého postupu při měření zaznamenali tito policisté v protokole a úředním záznamu, nadto byl pořízen videozáznam, který jasně dokumentuje celý průběh měření, jeho výsledky a tím tak skutkový stav věci. To vše proběhlo v souladu se zákony.

[28] Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.*

[29] Podle § 36 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. *technický stav silničních vozidel v provozu na pozemních komunikacích je oprávněna v rámci dohledu na bezpečnost silničního provozu kontrolovat Policie České republiky podle zvláštního zákona.*

[30] Podle § 17 odst. 1 věta třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích.*

[31] Z videozáznamu a fotografií jsou patrné jak naměřené hodnoty propustnosti, tak samotný průběh měření a registrační značka stěžovatelova vozidla. Fotografie a videozáznam jsou zcela průkazné a jejich souvislost nezpochybňuje žádná objektivní skutečnost. Pro věc je klíčové to, co uvádí i správní orgány, totiž že důkaz o propustnosti autoskel byl pořízen měřidlem, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno. Měřidlo, o jehož identitě není žádná pochybnost, bylo použito po dobu platnosti provedeného ověření. Podle § 11 odst. 1 věta první zákona o metrologii, ve znění

účinném ke dni spáchání přestupku, *stanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření.*

[32] Žalobce, který zpochybňuje výsledky měření, si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, *u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.* Žalobce však nic takového neučil.

[33] Námitka žalobce, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, je lichá. Z provedených důkazů je bezpochyby zjevné, že hodnoty propustnosti autoskel naměřené na vozidle žalobce odpovídají těm, které byly zaznamenány v protokole a v rozhodnutích správních orgánů. Videozáznamy a fotografie hodnoceny jednotlivě i společně s důkazy provedenými protokoly, úředním záznamem a kalibračním listem vedou k jednoznačnému závěru, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu.

[34] Na tom nemění nic ani skutečnost, že vozidlu žalobce byla schválena jeho technická způsobilost. Pokud žalobci způsobila třetí osoba škodu, je na něm, zda to prokáže a bude se jí domáhat. Za přestupek je však žalobce odpovědný osobně on sám a nemůže ji přenést na jiného. O tom, že přestupek způsobil on, nebylo v souzené věci sporu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.* Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.* Podle § 4 odst. 3 zákona o přestupcích *jednáním se rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.* Žalobce naplnil subjektivní stránku přestupku přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti.

[35] K námitce žalobce o nemožnosti změřit si propustnost autoskel soud uvádí, že přední autoskla žalobce neměla vyznačenou schvalovací značku (na rozdíl od skel zadních oken vozidla), jak bylo prokázáno ve správním řízení a čehož si žalobce musel a měl být vědom. V případě pochybností se mohl žalobce obrátit na Policii ČR nebo jiné odborné orgány, instituce či osoby a požádat o kontrolní měření.

[36] Zdejší soud vycházel při posuzování věci i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, uvedl mimo jiné, že *je třeba zkoumat i to, zda je jednání žalobce*

zaviněné a zda správní orgány prokázaly úmysl či nedbalost. Při nevědomé nedbalosti je nutno prokázat, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a že pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoliv reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem v odkazované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tam uvedený žalobce vzhledem k tomu, že řídí vozidlo pravidelně, pracuje v autoopravárenství, nelze ji považovat za osobu, o které by se dalo předpokládat zásadní neznalost předpisů zabývajících se povinnostmi řidiče motorového vozidla. Přitom Nejvyšší správní soud odkázal na to, že žalobce musel zachovávat potřebnou míru opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterou v odkazované věci žalobce nezachoval a bez racionálního důvodu z jednání policie vyvozoval (ukládání sankce za jiné přestupky a nesdělení, že žalobce nemá řidičské oprávnění), že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez řidičského průkazu. V odkazované věci Nejvyšší správní soud posuzoval i námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000 a tam zdůrazněnou tradiční zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že tam uvedený žalobce měl znát své povinnosti a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.

[37] Soud odmítl i námitku šikanózního výkonu práva Policií ČR. Kontrolní měření propustnosti autoskel a správní řízení proběhlo v souladu se zákonnými požadavky, jak bylo uvedeno shora a soud nezjistil žádnou vadu postupů ani rozhodnutí. Nic ze záznamů ve spisech ani z tvrzení žalobce nenasvědčuje nezákonnému či nestandardnímu postupu Policie ČR. O šikanózní výkon pravomoci anebo zneužití pravomoci by se jednalo v případě, kdy by správní orgány (zde Policie ČR) činily postupy, ke kterým nejsou ze zákona vůbec oprávněny, postup by byl zcela nepřiměřený apod. O šikanózní výkon pravomoci se jednalo např. v případě exekuce částky 5.075 Kč nařízením exekuce na celý majetek povinného (nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3115/12, ze dne 21. 1. 2013). Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010, č. N 30/56 SbNU 339, <http://nalus.usoud.cz>, je to postup, který odporuje příkazu, který pro výkon veřejné moci plyne z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, podle kterého omezení základních práv musí šetřit jejich podstatu a smysl a omezení nelze užívat k jiným účelům, než pro které byla stanovena, což lze označit za postup svědčící výkonu tak závažné a zakázané libovůle, že je možné jej zároveň označit za jednání vykazující vůči jednotlivci znaky jednání šikanózního. Zde šlo o uložení pořádkové pokuty za neuposlechnutí výzvy k podání vysvětlení v přestupkovém řízení, což bylo kvalifikováno soudem jako porušení zákazu sebeobviňování.

[38] K námitce porušení § 3 odst. 1 občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.) soud odkazuje na to, že toto ustanovení upravovalo šikanózní výkon práva

v soukromoprávních vztazích a proto je toto ustanovení pro oblast veřejného práva neaplikovatelné (s výjimkou zneužití práva, které není předmětem tohoto řízení).

[39] Žalobní námitku, že vozidlo žalobce mělo platnou technickou kontrolu a autoskla schvalovací značku ATEST 8 SD xxxx (konkrétní číslo žalobce neuvedl), soud konstatuje, že odpovědnost za technický stav vozidla a propustnost autoskel nese výhradně žalobce. Ostatně sám žalobce uvádí, že povinnost měření propustnosti autoskel byla stanovena stanicím technické kontroly až po spáchání přestupku (pozn. soudu: s účinností od 1. 1. 2014). Podstatná v souzené věci je skutečnost, že znění § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. (citováno výše) bylo stejné od nabytí účinnosti této vyhlášky, tj. od 1. 8. 2002 do dne spáchání přestupku. Čili tato povinnost byla adresátům právní normy stanovena již od roku 2002.

[40] K žalobní námitce, že žalobce neměl možnost odstranit protiprávní stav a byl hned sankcionován, soud konstatuje, že zákonná úprava nezavedla systém, kdy by měl být podezřelý a obviněný z přestupku být nejdříve na protiprávní stav upozorněn a teprve po neodstranění závadného stavu v určité lhůtě sankcionován. Zákon o přestupcích ve spojení se zákonem č. 361/2000 Sb. stanoví práva a povinnosti správním orgánům a osobám podezřelým a obviněným a následně uznaných vinnými a zákonem stanovený postup byl v souzené věci dodržen, stejně jako u jiných osob, u nichž při podezření či namátkovou kontrolou bylo zjištěno spáchání přestupku. Proto je nedůvodná i námitka žalobce, že v obdobných věcech správní orgány nepostupovaly stejně a že byla porušena zásada právní jistoty.

[41] Nedůvodná je námitka žalobce, že správní orgány bez jakéhokoliv dokazování konstatovaly, že se nejednalo o nouzové dojetí. Žalobce argumentuje zněním § 36 odst. 1 vyhlášky č. 341/2002 Sb. Žalobce však zcela pominul, že byl trestán konkrétně za závadu podle § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb., což je ustanovení odlišné a speciální k § 36 odst. 1 téže vyhlášky. Ustanovení § 36 odst. 3 písm. b) citované vyhlášky tak mělo při aplikaci v souzené věci přednost. Argumentace žalobce se tak zcela mýlí s použitým § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb.

[42] S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že námitka, podle které skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, je lichá.

[43] K námitce žalobce, že nebyl v den spáchání přestupku vlastníkem vozidla, soud odkazuje na shora citovaný § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého se přestupku dopustí *fyzická osoba* v provozu na pozemních komunikacích svým jednáním a nesplní a poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, a dále na § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který hovoří o *řidiči*. Podle § 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. Z citovaného*

je zjevné, že osoba obviněná z přestupku nemusí být vlastníkem vozidla a rovněž tato námitka žalobce je neopodstatněná.

[44] Soud neshledal jako důvodnou ani námitku použití právních předpisů v nesprávném znění. Žalobce odůvodňuje tuto námitku tím, že technický stav vozidla je posuzován vždy podle předpisů, které se vztahovaly na vozidlo v době schválení jeho technické způsobilosti. Jak již soud uvedl výše, odpovědnost za propustnost autoskel nese žalobce jako řidič výhradně sám bez ohledu na schválení technického stavu jeho vozidla. Proto nepovažoval soud za potřebné provádět dokazování, kdy a jakým způsobem byla technická způsobilost vozidla schválena. V případě způsobení škody žalobci je uplatňování její náhrady otázkou případného jiného řízení.

[45] Zneužití a překročení mezí u správního uvážení jak správními orgány, tak Policií ČR soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[46] Soud uzavírá, že měření propustnosti skel na vozidle žalobce proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[47] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[48] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 11. 3. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně